

Veddinge by, Fårevejle sogn — ejendomme, der er flere hundrede tusinde kroner værd — har givet mig tilladelse til her at oplyse, at disse faste ejendomme hører til blandt det, der rammes af myndighedernes fiktionsteori. Dette turde være en af de mange håndfastheder, der viser, hvilket virkelighedsfjernt nonsens den grundlæggende konstruktion bag anklageskriftet fører ud i.

6.

Et typisk eksempel på fiktionsteorien udgør det 11 pct.-lån på 200.000 kr., som jeg optog den 8. oktober 1963, og som muligjorde mit køb af det hus, jeg siden har boet i.

Fra og med oktober 1964 har jeg overensstemmende med 1963-aftalen betalt årlige afdrag på 5.000 kr. og 11 pct. p. a. i rente af den til enhver tid værende restgæld. De pågældende rentebeløb har jeg naturligvis fradraget ved mine selvangivelser (ligesom kreditor har indtægtsført dem og er blevet beskattet deraf).

Ved modtagelsen af anklageskriftudkastet for en uges tid siden erfarer jeg for første gang, at disse fradrag anses for strafbare handlinger — se side 19-29 — „da lånet var fiktivt“.

Når jeg erklærer, at jeg skylder disse penge, så skylder jeg pengene. Det er simpelthen alfa og omega i hele kontraktsretten, at den, som erklærer at have en gældsforpligtelse, også har en juridisk bindende pligt. Hverken statsadvokat Hervert Grell, nogen af hans folk eller andre har nogen sinde før så meget som antydnet overfor mig, at det ikke skulle gælde i dette tilfælde.

Når en tiltale udformes på så løstagtigt et grundlag, kan det ikke med rimelighed forventes, at folketinget uden videre prisgiver et af sine medlemmer til den personødelæggelse, som er en nærliggende risiko ved en opslidende retssag, uanset hvad så end dennes endelige udfald måtte blive.

7.

Ingen anklagemyndighed ville selvsagt normalt skride til tiltalerejsning ud fra fiktionsteorien uden på sædvanlig vis at have afhørt deltagerne i de pågældende dispositioner.

Som omtalt foran under punkt 2 har anklagemyndigheden ikke interesseret sig særligt for, hvad jeg kunne oplyse til forstyr-

relse af myndighedernes cirkler. I 1972-73 har politiet gjort sporadiske forsøg på at afhøre enkelte af medkontrahenterne.

Adskillige af disse har umiddelbart efter afhøringerne underrettet mig om, at de havde følt sig særdeles ubehageligt behandlede af politiets forsøg på at få dem til at gå ind på fiktionsteorien, men at de havde fastholdt, hvad sandt er — og hvad hele det skriftlige materiale i sagen da også viser — nemlig at der er tale om fuldt bindende aftaler.

Hvis der havde foreligget nogetsomhelst fingeret, ville der jo nok også være udskrevet reverserklæringer eller andre underhåndsaftaler om, at de indgåede dispositioner ikke skulle gælde i alle deres ord og punkter. Da der er tale om fuldt retligt bindende aftaler, foreligger reverserklæringer imidlertid ikke i ét eneste tilfælde (jeg er formentlig den eneste danske advokat, der altid har vægret mig ved at have med reverserklæringer at gøre, fordi jeg altid har efterlevet den grundsætning, at hvad der er aftalt, det er aftalt og skal være fuldt bindende — også når det skyldes meningsløse lovbestemmelser, som for eksempel at et aktieselskab skal have mindst tre aktionærer).

8.

De retsforhold, som på statsadvokat Hervert Grells foranledning skulle stemples som fiktive, er i vidt omfang retsforhold, som var påtænkt at skulle have meget lang løbetid. I begyndelsen af denne løbetid ville virkningen blive, at de pågældende i nogen grad ville blive skattebegünstiget, navnlig med differencen mellem personlig skat og aktieselskabsskat, således som det altid har været god latin i juridiske lærebøger at påpege, at en af fordelene ved at drive virksomhed i aktieselskabsform er, at man opnår midlertidige likviditetslettelser. At gøre denne banalitet til noget superkriminelt turde vise, hvor sagligt svagt funderet anklagemyndighedens stillingtagen er.

9.

Af forskellige årsager er nogle enkelte af de pågældende retsforhold efter aftale mellem parterne blevet bragt til ophør allerede efter kortere tids forløb. Hvis fiktionsteorien havde været rigtig, havde forholdet jo været det, at parterne ved retsforholdets